

PRESSEMEDDELELSE NR. 201/24

Luxembourg den 19. december 2024

Domstolens dom i de forenede sager C-185/24 og C-189/24 | [Tudmur]¹

Asylpolitik: Den ansvarlige medlemsstats ensidige suspension af foranstaltninger til overførsel af asylansøgere begrundet ikke i sig selv, at det kan konkluderes, at der foreligger systemfejl

Hvorvidt der foreligger sådanne fejl kan kun fastslås efter en konkret analyse, der er baseret på objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger

Denne sag vedrører fortolkningen af Dublin III-forordningen², som fastsætter kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne.

To syriske statsborgere, RL og QS, indgav en asylansøgning i Tyskland. Italien blev imidlertid identificeret som den ansvarlige medlemsstat³. De tyske myndigheder anmodede derfor Italien om at overtage ansvaret for RL og QS. Denne anmodning blev ikke besvaret. De tyske myndigheder afviste herefter asylansøgningerne med den begrundelse, at Italien var ansvarlig for behandlingen af disse asylansøgninger. Det blev ligeledes bestemt, at disse ansøgere skulle udsendes til Italien.

Asylansøgernes appelsager til prøvelse af disse afgørelser fra de tyske myndigheder verserer i øjeblikket ved appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i delstaten Nordrhein-Westfalen, som er den forelæggende ret. Under appelsagernes behandling sendte den italienske Dublin-enhed en rundskrivelse til samtlige Dublin-enheder, hvori den bad medlemsstaterne om midlertidigt at suspendere alle overførsler til Italien af tekniske årsager. Ved endnu en rundskrivelse bekræftede den italienske Dublin-enhed de manglende tilgængelige modtagelsesfaciliteter, henset til det store antal indrejsende, men også manglende tilgængelige modtagelsespladser. I denne sammenhæng anmoder den tyske retsinstans Domstolen om at komme med en afklaring af fortolkningen af Dublin III-forordningen, bl.a. af, hvornår der foreligger systemfejl i en medlemsstat, der er udpeget som ansvarlig.

Domstolen svarer, at **den omstændighed, at en medlemsstat ensidigt har suspenderet overtagelsen af asylansøgere, ikke i sig selv kan begrunde en konklusion, hvorefter der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse.**

Domstolen bemærker, at i sammenhæng med det fælles europæiske asylsystem og navnlig Dublin III-forordningen gælder der en formodning for, at behandlingen af ansøgere om international beskyttelse i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (i det følgende benævnt »chartret«) og i konventionen om flygtninges retsstilling⁴ samt i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder⁵.

Dublin III-forordningen fastsætter to kumulative betingelser for, at det kan konkluderes, at det er umuligt at overføre en ansøger om international beskyttelse til den ansvarlige medlemsstat. Kun »systemfejl«, som »medfører

en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i [chartrets] artikel 4«, kan således gøre en sådan overførsel umulig. For så vidt angår den første betingelse skal fejlene stadig forekomme og generelt vedrøre asylproceduren og modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse eller i det mindste for visse grupper heraf og skal endvidere overstige en særligt høj alvorstærskel, der afhænger af samtlige omstændigheder i sagen. Den anden betingelse om, at der skal foreligge en risiko for en sådan behandling, er opfyldt, når systemfejlene medfører en risiko for, at den pågældende person udsættes for en behandling, som er i strid med chartrets artikel 4.

Det påhviler den ret, for hvilken der er anlagt et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om overførsel, at foretage en vurdering af, om der foreligger sådanne systemfejl og af risikoen for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4. Denne ret kan i denne sammenhæng tage hensyn til alle tilgængelige dokumenter, såsom i givet fald jævnlige og samstemmende rapporter fra internationale ikke-statslige organisationer, som redegør for de praktiske vanskeligheder, som anvendelsen af det fælles europæiske asylsystem afføder i den pågældende medlemsstat, de dokumenter, der er udstedt af De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR), samt dokumenter og udvekslinger af oplysninger, der har fundet sted i forbindelse med gennemførelsen af det system, der er indført ved Dublin III-forordningen.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstv. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse. Denne afgørelse er på tilsvarende måde bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen og eventuelt et resumé af dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎(+352) 4303 3127.

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎(+32) 2 2964106.

Følg Domstolen online!

¹ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

² Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) nr. 604/2013](#) af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne.

³ Det er således fastlagt, at disse asylansøgere's første indrejseland var Italien, som derfor blev anset for at være den ansvarlige medlemsstat.

⁴ Konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28.7.1951 (*United Nations Treaty Series*, bind 189, s. 150, nr. 2545 (1954)), som trådte i kraft den 22.4.1954, og suppleret ved protokollen om flygtninges retsstilling, der blev indgået i New York den 31.1.1967 og trådte i kraft den 4.10.1967.

⁵ Den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4.11.1950.